

Het kistje

Ze had een joggingbroek aan, een wijde trui met een hoodie en ze greep iets uit de gele straatvuilnisbak. Haar hele arm ging erin. Eerst had ze een kledingstuk te pakken, toen een plastic tasje. Ze keek schichtig om zich heen. Een bananenschil. Getver.

Het arme mens. Natuurlijk schaamt ze zich. Je zal je baan maar kwijt zijn geraakt en moeilijk rond kunnen komen. Misschien is ze alleenstaand, heeft ze niemand om op terug te vallen. Misschien weten haar kinderen niet eens dat ze dit doet. Uit wanhoop.

Het was een gewone vrijdag. Die ochtend waren de Hoogendoortjes luidruchtig als altijd uit bed gekomen. De zoon van 14, de oudste, had daar moeite mee. Hij hield van rustig aan, vaak té rustig aan. "Edwin, schiet nou op, straks kom je weer te laat, dan moet je vanmiddag het schoolplein weer aanvegen. Kom!" In de badkamer en in de keuken was het een drukte van jewelste. Iedereen liep elkaar in de weg. Met twee wasbakken en vijf mensen, waarvan drie kids, was het elke morgen dringen. In de keuken bleef de koelkast minuten lang open voordat iedereen had gepakt wat hij nodig had. "Mam, de hagelslag is op!" "Ja, dan heb je het zelf niet op het boodschappenlijstje geschreven gisteren, anders had ik nieuwe gehaald."

Victor, de vader van het gezin, stond aan het aanrecht zijn boterham te eten, terwijl hij de krant opensloeg. "Weten jullie dat het vandaag vrijdag de 13^e is?" "Hoezo, wat is daarmee?" Vroeg Jonas, zoon van 8. "Dat brengt ongeluk", riep Niels snel, voordat Victor, die nog met zijn mond vol stond, kon antwoorden. Hoewel ze drie jaar scheelden waren Niels en Jonas onafscheidelijk. Ze zaten op dezelfde basisschool, deelden een slaapkamer en zaten ook allebei op voetbal. Broertjes, en ook vriendjes. Omdat Jonas zijn grotere broer niet altijd kon bijhouden, deed de laatste meestal zijn best om zijn kleine broer te helpen.

Het doordeweekse ochtendritueel van de Hoogendoortjes nam ongeveer een uur in beslag. Tegen half negen was iedereen de deur uit. De jongsten samen op de fiets naar De Bloementuin, hun basisschool, Edwin alleen naar zijn atheneum verderop. Vader Victor in zijn Renault richting het ziekenhuis in Leiden en moeder Jolanda keurig in haar mantelpak met haar Audi naar het advocatenkantoor op de Zuid-as.

Deze vrijdag hoefde zij maar een halve dag de deur uit. Meestal werkte ze de hele vrijdag thuis, maar een van haar cliënten was net verwickeld in een complexe zaak, die aan het begin van de middag zou dienen. Die zouden ze nog even voorbereiden op kantoor en dan bijwonen.

Daarna kon Jolanda naar huis. Op vrijdagmiddag hoefden de twee jongsten na school niet naar de buitenschoolse opvang.

Jolanda was het gewend. Het gehaast, de stress. Ze had haar zaakjes altijd op orde. Een goede voorbereiding is het halve werk, was haar motto, en dat gold ook voor deze zaak. Aangekomen op kantoor zag ze dat de cliënt er al was. Zijn auto stond in het bezoekersvak. Terwijl ze erlangs liep, zag ze in een flits dat zijn stationwagon helemaal vol lag met spullen. Spullen en afval. Even bleef ze staan. Op de bijrijdersstoel lagen lege verpakkingen van snelweg-lunches, gebruikte servetjes en halflege drinkflesjes. Een grote puinhoop. Op de achterbank, Jolanda kon haar nieuwsgierigheid even niet bedwingen, zag ze stapels dossiers, een los toetsenbord, lege cd-doosjes, een uitpuilende plastic tas met zo te zien kleren, daarnaast schilderijlijsten, ledlampjes en tussen de achterbank en de voorstoelen op de vloer nog een heleboel ongeregeld.

Man alleen zeker, dacht ze. Maar terwijl ze receptie passeerde en de liftknop indrukte, realiseerde ze zich dat de auto van haar eigen Victor waarschijnlijk net zo'n puinhoop herbergde.

Ze stapte in de lift. Haar gedachten waren nog niet bij de cliënt die boven op haar wachtte, maar nog even thuis. Zo'n puinhoop heeft ie ook op onze studeerkamer, mokte ze. Met hun opgroeiende zoons en de toenemende hoeveelheid speelgoed, sport en schoolspullen, begon het huis steeds meer uit te puilen.

Victor had een oud bureau uit zijn studententijd in hun gezamenlijke studeerkamer, maar Jolanda werkte het liefst beneden aan de keukentafel. Tot de jongens thuiskwamen, want vanaf dat moment was het net alsof het stormde in huize Hoogendoorn.

De gezamenlijke studeerkamer was in de loop der tijd een pakhuis geworden. Daar kon Jolanda zich niet meer concentreren. En met Victor was niet te onderhandelen over het wegdoen van spullen. Hij was een echte verzamelaar. Een *hoarder*, pruttelde Jolanda, terwijl ze haar opgeruimde en lichte kantoor betrad.

De secretaresse liep achter Jolanda aan. Meneer de Wit is er al, hoor, hij zit in de besprekkamer, zei ze. Jolanda knikte. Ik zag z'n auto al staan. Heeft hij al koffie gehad?

Jolanda had een drukke, maar ook wel plezierige ochtend. Dat het vrijdag de 13^e was, bracht haar, als rationele jurist, niet van haar stuk. De voorbereiding verliep bevredigend. Met een lunchpakketje op schoot en een flesje water in de hand reed ze daarna naar de Parnassusweg. In haar achteruitkijkspiegel zag ze dat De Wit haar netjes volgde, zodat ze op tijd waren voor de zitting. Jolanda hield haar betoog, ze kende de vrouwelijke rechter van dienst. Alles liep zoals verwacht, ook het verweer van de tegenpartij. Uitspraak over twee weken.

Nadat ze haar cliënt een fijn weekend had toegewenst, reed ze het parkeerdek af en stuurde de auto op weg naar huis. Mooi rond drie uur thuis, mompelde ze, dan kan ik nog een heleboel doen. Even langs de supermarkt ...

Om even over drie die middag zette ze haar boodschappen op het aanrecht. De jongens zouden ongeveer om vier uur thuis zijn, dus installeerde ze haar laptop snel op de keukentafel. Even omkleden, dat was altijd het fijnst van thuiskomen. Boven op de slaapkamer schopte ze haar pumps uit, stroopte haar panty netjes af, geen ladders veroorzakend. Het mantelpak maakte plaats voor een lekkere joggingbroek en sweater.

Ze liep de studeerkamer in om de printer aan te zetten. Daar kwam de gedachte van vanmorgen in de lift weer boven. Ze keek om zich heen. Wat een puinhoop, deze kamer. Overal stond wat. De dure miniaturtreinrail van Victor nam al zeker twee vierkante meter in beslag. En dan de doosjes en dozen van al die treintjes en toebehoren, daar in de hoek. Zeker een kubieke meter. Links een andere hobby van hem: de verzameling radio's. Minstens vijftig, schots en scheef opgestapeld met een dikke laag stof erop. Tegen de andere wanden stonden twee stellingkasten. Jolanda's boeken van haar hele rechtenstudie waren keurig gerubriceerd in de ene kast; de andere kast bevatte boeken, ordners en dozen van Victor. Schots en scheef. Ook dik onder het stof. Jolanda nieste.

Wat zou het heerlijk zijn als we een deel van deze kamer ook konden gebruiken voor wat spullen van de jongens. Of voor een eigen bureau voor Jolanda, zodat ze niet meer in de keuken hoefde te werken. Victor zou het niet eens zien, als ze hier wat zou opruimen. Of weggooien.

Deze hoek vrijmaken, dat zou al een heleboel schelen, moedigde ze zichzelf aan.

Jolanda keek op haar horloge. Nog drie kwartier zou ze alleen zijn. Jolanda haalde haar boodschappentas uit de keuken en begon. Ze pakte wat dingen van achter een grote stapel in de hoek, die het minst gemist zouden worden. Een kapotte radio. Kijk nou, oude bakelieten elpees, wie bewaart die nou?

Een stapel tijdschriften, een hele jaargang, over treintjes en mensen die treintjes verzamelen. Nog meer kapotte radio's. Een transistorradio, een doos vol met kapotte pennen en potloden, stiften, cassettebandjes, een kistje, etuitjes uit het jaar nul.... Binnen enkele minuten was de tas vol. Als ze dit elke vrijdagmiddag zou doen, dan zou het een paar weken duren voor ze deze hele hoek vrij had en kon inrichten met een eigen bureau.

Aangekomen bij hun eigen vuilnisbak, beseftte Jolanda dat er kans bestond dat Victor haar daad zou ontdekken. De buit moest in een vuilnisbak verderop in het park. Daar stond zo'n gele bak. Jolanda stapte in haar gympen en haastte zich naar de gele vuilnisbak, waar alles gelukkig door het gat paste.

Mooi. Tevreden wandelde ze terug naar huis. Ze zat net te werken toen haar telefoon ging. Victor belde bijna nooit in werktijd. Hé Victor. Ha, schat, weet je wat voor dag het vandaag is? Ja, zei ze, vrijdag de 13e. Nou, zei hij, wat betekent dat? Ik weet het niet, ongeluk misschien? Nee, suffie, het is vandaag precies 20 jaar geleden dat wij elkaar leerden kennen. Weet je nog, op 13 maart. O ja, zei Jolanda. Daar had ze inderdaad niet aan gedacht. "Ik heb voor vanavond een restaurant gereserveerd, voor ons alle vijf. En ik heb een kadootje voor je." Oh? Wat leuk. Dat had Jolanda niet verwacht. "Dus ik hoef niet te koken?" "Nee, je hoeft alleen maar iets leuks aan te trekken. Ik ben er om half zeven."

Jolanda keek om zich heen. Nu voelde ze zich schuldig. Had ze net allemaal spullen van hem weggegooid, had hij nota bene een kadootje voor haar, de schat. Als hij iets voor haar had gekocht, dan had hij dat vandaag niet kunnen doen, bedacht ze. Het ziekenhuis ligt niet naast een winkelcentrum. Dus dan is het al hier in huis. Waar zou hij het hebben verstopt?

Nu schrok ze. Dat kistje. Ze had er niet eens in gekeken. Wie weet zat daar haar kadootje in. Een sieraad.... shit!! Het zweet brak Jolanda uit. Als er inderdaad iets in dat kistje zit, en hij gaat ernaar zoeken straks, dan mist hij niet alleen het kistje, maar ook nog een hele hoop andere spullen. En dan vertrouwt hij me nooit meer! Om maar te zwijgen over de waarde van die ring. Of hangertje.

Jolanda keek op haar horloge. Over tien minuten komen de jongens thuis. Ze spurtte terug naar het park. De gele afvalbak. Voor de zekerheid deed ze de hoodie van haar sweater over haar hoofd. Dit kon ze aan niemand uitleggen. Ze voelde in de vuilnisbak. Een plastic zak, de cassette bandjes. Waar is dat kistje gebleven? Misschien wat verder onderin. Getver, iets nats.

Vanuit haar ooghoeken zag ze mensen naar haar kijken. Het kon haar niet schelen. Dit was belangrijker. Eindelijk voelde ze het kistje. Ze sjarde het omhoog. Het natte bleek een bananenschil te zijn, die ook omhoog kwam. Uit de bak op haar schoen viel. Bah.

Als het pakje er inderdaad in zit, bedacht ze, dan moet álles weer mee terug. Ze opende snel het kistje. Paperclips, plakband, een brillendoekje, nietjes. Geen kadootje. Hij moet het ergens anders verstopt hebben.

Ze propte alles weer terug in de afvalbak, de bananenschil nu bovenop. Terug naar huis rennen. Hijgen. Handen wassen. Zitten aan de keukentafel. De jongens komen zo thuis.